

Царъ ми пойде стреле църно море,
Ми замързна она църно море.
Съ зачуди цар-отъ що да чинить.
Тога велить цара Мурат-бега;
„Леле боже, леле мили боже!
Поможи ми царъ свѣти Никола!
Я су чуло ти ми го поелъвишь
Го поелъвишь ова църно море,
Ти съ молямъ сега да ми дойдишь
Да ми дойдишь море да отмързнишь;
Да си пойдамъ я во свѣта гора,
Нищо завалъ тамо да не сторамъ,
На игуменъ пешешъ ке му даамъ!“
И му дойде старъ свѣти Никола,
Въ ржка държитъ стрелбена патерица,
Го прекърсти она църно море,
Го прекърсти море го отмързна.
Царъ ми пойде дури Свѣта Гора.
Го видо'е млади калугери,
Го видо'е уще отъ далеку,
Му реко'е стару игумену:
„Бегай сега, старе игумене,
Да бегаме во гора зелена;
Оти господъ можда не ни дексалъ,
Оти душманъ дойде, съ приблиза,
Оти душманъ живи ке нѣ колить,
Ке нѣ колить, живи ке нѣ печить.“
Побегна'е во гора зелена.
Царъ излезе на край църно море,
И имъ пуши три млади елчи,
Да викаетъ млади калугери,
Да викаетъ стара игумена,
Да си зе'тъ голема пещежа,
Оти цар-отъ нищо не имъ чинить.
Со мжка одвай 'и довика'е;
Що имъ даде голема пещежа,
Що имъ даде три то'ари азно
Три то'ари свѣтому Николу.
Го държеше стара игумена,
Два дни, три дни на гости да седить,